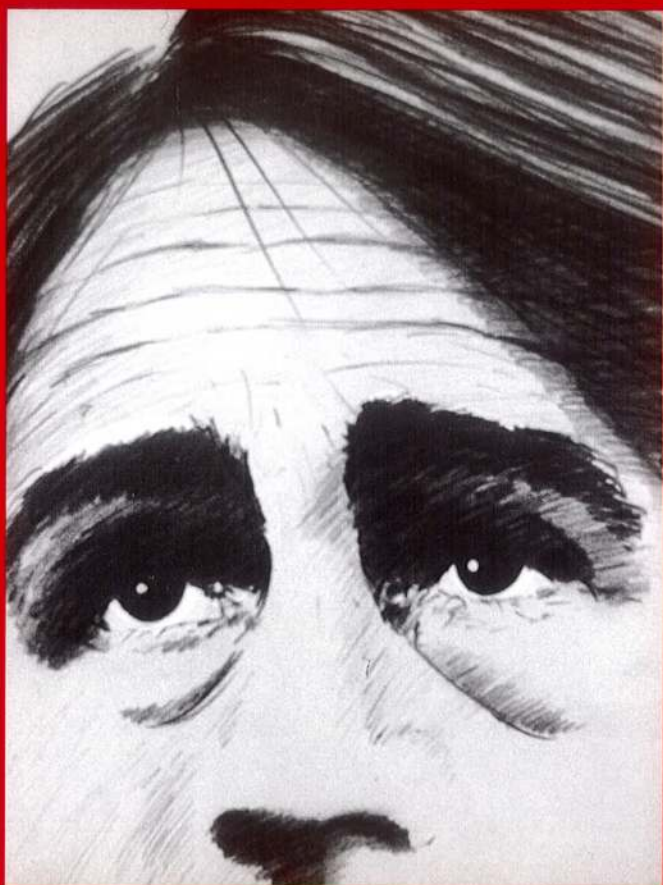

UNA VESPRADA AMB L'OVIDI

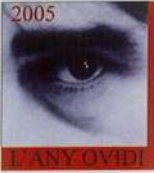
(10 anys després)

EXPOSICIÓ DE TONI MIRÓ
POEMA DE JORDI BOTELLA

HOMENATGE: SALÓ ERNEST LLUCH
6 de Juny de 2005, 19:30 h
C/. Blanqueries, 4 VALÈNCIA

LLOC:

Seu PSPV-PSOE

Sala Ernest Lluch

C/Blanqueries, 4

VALÈNCIA 46003

DATA:

Dilluns 6 de Juny de 2005, 19:30 h

L'exposició es prolongarà durant tot el mes de juny.

PRESENTACIÓ

Ara fa deu anys que un càncer d'esòfag va apagar la vida d'Ovidi Montllor després d'haver-li pres la veu. Nascut a Alcoi el 1942 i mort a Barcelona el 1995, va passar més de vint-i-cinc anys cantant poetes catalans i valencians i cançons seues, fent teatre, sobretot al principi, i cinema, cap al final. Amic dels seus amics i divertit, encara que tenia cara d'home trist.

Els amics que van tractar l'Ovidi coneixen la seua singularitat, la seua actitud combativa i les dificultats que va tenir per fer la seua carrera artística. Però, per sobre de tot, en valorem les cançons i els poetes que va musicar, perquè són tota una declaració d'intencions i formen el seu llegat. Un llegat personalíssim, elegant, popular, profund, que ara també se'ns presenta com una autobiografia excepcional: la tendresa de l'imaginari del seu Alcoi, l'actitud radical contra les injustícies, la sensibilitat per penetrar, entendre i difondre uns poetes que va fer seus.

L'Ovidi provenia d'una família amb molt pocs recursos i de pare anarquista, empresonat per la dictadura. Així ho va manifestar en la lletra de la seua primera cançó, "La samarreta", que tenia una lletra simbòlica: "Jo sóc fill d'una família molt humil. Tan humil que d'una cortina vella una samarreta em feren: vermella. D'ençà de llavors, per aquesta samarreta, no he pogut caminar ja per la dreta. He hagut d'anar contra corrent perquè jo no sé què passa, que tothom que et ve de cara porta el cap topant a terra"

Ovidi Montllor no va deixar mai de cantar i portar a sobre l'imaginari d'Alcoi, els seus paisatges, carrers, parcs, ponts, fàbriques, barrancs i personatges. El 1974 edita "A Alcoi", un disc molt acurat, dissenyat per l'artista i amic seu Toni Miró. En este treball es pot sentir per primera vegada "Homenatge a Teresa", segurament la seua cançó més coneguda. En este disc es troba també el testament d'Ovidi, "Les meves vacances", cançó en la que demana que quan es mora el porten a Alcoi i que, les cendres, les aboquen al barranc del Cinc. I que no es morirà, sols farà vacances.

Durant la dictadura franquista algunes cançons prenen una intensa significació, com la "Fera ferotge". Però, l'Ovidi també canta la gent més desfavorida, contra les injustícies, i ho fa, com dirà Joan Fuster, amb passió d'ira: "Hi ha molta passió, i potser passió d'ira, en les cançons que canta Ovidi Montllor. D'entrada ni tan sols ho sembla: dirieu que tot comença i tot acaba amb un simple joc de sarcasmes, de vegades tènue i sovint fred (...) No cal subratllar contra què ni contra qui s'adreça la serena violència d'Ovidi. Ell s'enfronta, precisament, amb l'altra violència, la violència autèntica, institucionalitzada a través del cèntim, del poder i de les nostres mil ofuscacions quotidianes (...) Un dia o altre ens n'adonarem: l'impacte de les cançons d'Ovidi Montllor no serà, no haurà estat gaire espectacular, però sí decisivament positiu."

Però, amb l'arribada de la democràcia i el silenci imposat de la transició, les cançons de l'Ovidi, que continuen sent combatives, fan nosa. Les institucions deixen de donar suport a la majoria de cantants, les discogràfiques també abandonen i ell es veu obligat a guanyar-se la vida fent cinema i televisió.

Malgrat tot, l'Ovidi manté un interès especial per la poesia. Però no tots el poetes li escauen i és en la tria que en fa que radica la seua força i personalitat: Papasseit, Estellés, Espriu o Sagarra. Vicent Andrés Estellés va ser un dels poetes preferits d'Ovidi Montllor. Un dels poemes musicats per l'Ovidi que més li agradaven a Estellés era el seu "Els amants". Sagarra diu amb malenconia: "Quan l'Estellés sentia el poema dit per l'Ovidi li queien les llàgrimes. I és comprensible: ningú no l'ha recitat mai com ell".

Quan han passat deu anys de la seua mort, és per nosaltres un deure de reconeixement recordar i homenatjar este valencià d'Alcoi compromés amb totes les llibertats, les individuals i les col·lectives. El seu exemple, no sols forma part del nostre patrimoni cultural, també es una guia de futur per a tots aquells que porten la terra i la poesia en les seues mans.

Joan Ignasi Pla i Durà
Secretari General PSPV-PSOE

LA MIRADA "LES MEVES VACANCES" 2003 (Acrílic i dibuix s/ llenç, 100x100)

HISTÒRIA D'UN AMIC 2004 (Acrílic s/ llenç, 100 x 100)

BALADA DE L'ARTISTA

*Això diu que era un xiquet
Que pretenia ser artista
I com que era ben pobre
I vivia en un poble llunyà,
Anà a la capital.*

UNA DE POR 2004 (Acrílic i metall s/ llenç, 100x100)

*Allí treballà en prop de mil oficis,
Allotjant-se onsevol
I enamorant-se tothora.
Fins que un dia es posà a cantar.
I posseïa tanta gràcia
Que només badar boca
Encertava a la primera:
Era un artista.*

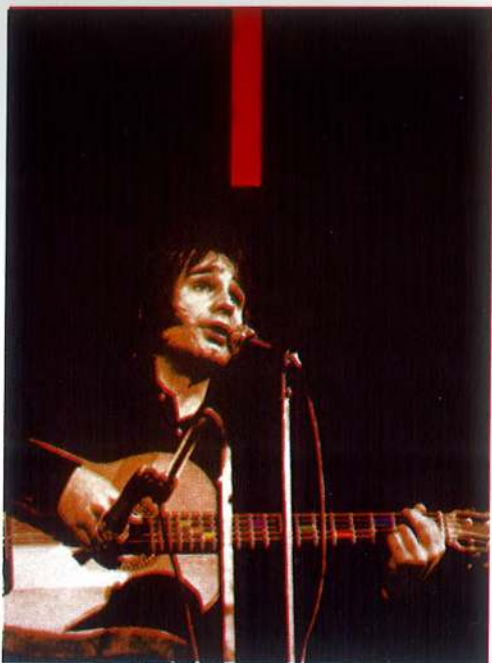
LLIÇO DE SUMES 2004 (Acrílic s/ llenç, 92x65)

*Tant feia que llegira versos,
Es disfressara de lladregot,
Dibuixara un bell trapezi amb les celles
O plorara davant d'una càmera.*

VA COM VA 2003 (Acrílic i metall s/ llenç, 92x65)

*Amb el gest de xiquet pobre
I la veu de barranc,
-I tot l'encís d'un bon veí-
Ell capgirava el públic
Fins posar-se'l a la butxaca.*

ASSAIG DE CÀNTIC (Gràfica digital -/9, 76x56)

CRÒNICA D'UN TEMPS 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

*Amb el seu aire d'àngel de barri,
Cambrer xempla, tossut teixidor,
Barberet presumit, nòvio manefla...
Era un artista.*

CANÇONETA JUGANERA 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)
LA SAMARRETA 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

*I quan tornava a Alcoi,
A frec dels futbolins,
Xarrant amb l'adroguer
Just a la porta de l'escola,*

GOLA SECA 2004 (Gràfica digital -/9, 56x76)

*Tots xiulàvem: "ep, tio, eixe és Ovidi,
Ell parla de nosaltres
Quan canta, i lluny d'ací
Coneixen -per ell- els nostres carrers,
L'eixarm de l'àguila al Barranc del Cint*

MÓN DIVERTIT 2004 (Gràfica digital -/9, 56x76)

*I la nit bíblica amb el café-licor".
Després, en la foscor del cinema,
Tot veient-lo amb els llavis caiguts, dèiem:
"Es un artista".*

SERÀ UN DIA 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

*Podria haver estat
Jutge maquiavèlic, fresador
O trist carrabiner de bigot ample.
Optà per ser artista
I posar-li veu als nostres somnis.
"Artista;"- et diem tots ara-
"Visca la mare que et va parir;*

XAFARDERIES 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

*Gràcies que no fores banquer,
Perquè si et regradarem amb diners
La felicitat que ens has donat sempre,
Ara seríem més pobres que tu
Quan eixires d'aques poble.
Artista;"*

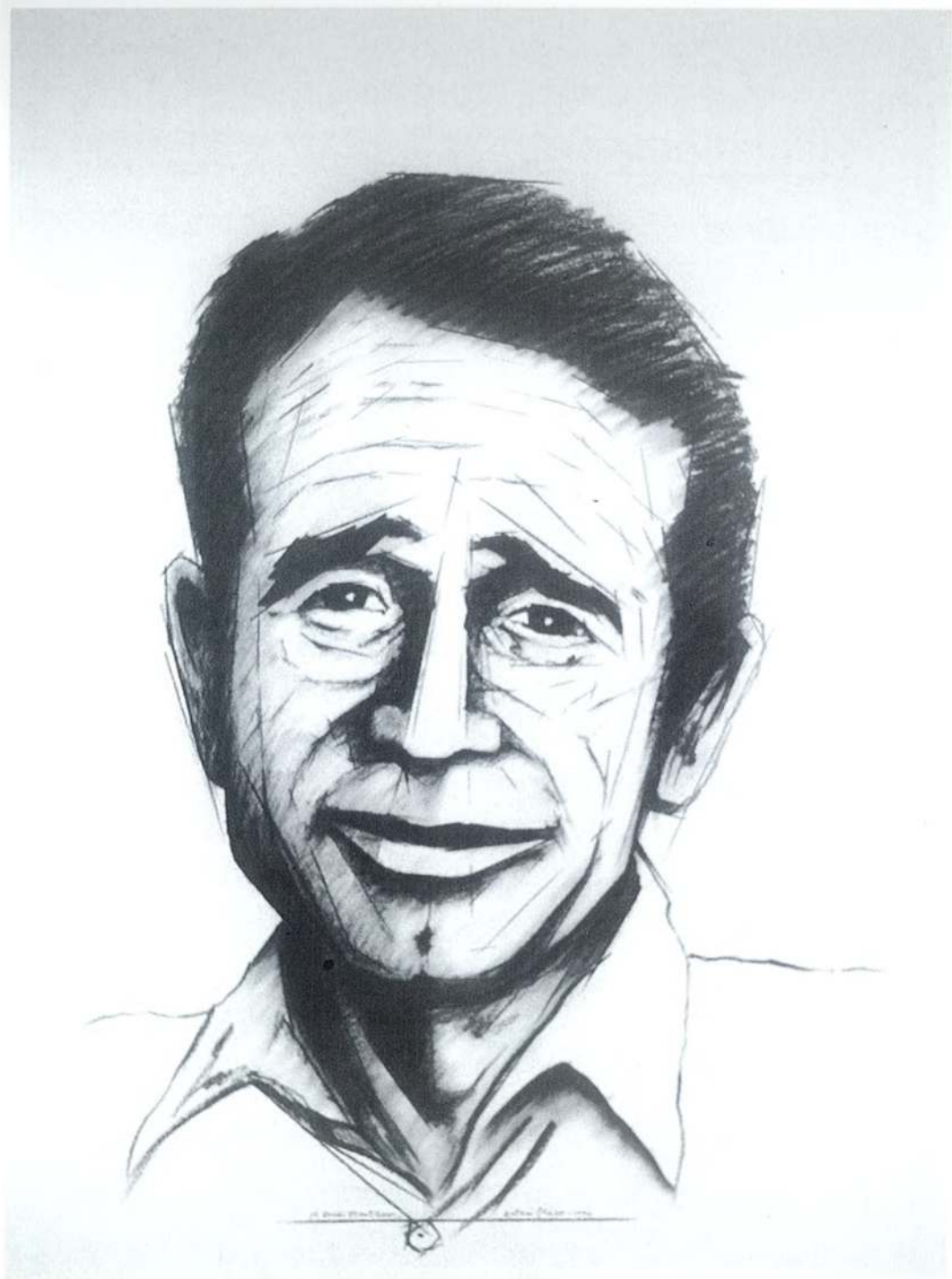
Jordi Botella

PERQUÉ VULL 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

M'ACLAME A TÚ 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

A OVIDI MONTLLOR 1994 (Gràfica digital -/9, 76x56)

AGRAIMENTS:
TONI MIRÓ, *exposició*
JORDI BOTELLA, *poemes*
YOLANDA CALABUIG, *flauta*
JORDI BERNÀCER, *arranjaments*

Impremta: INGRAVAL, S.L.
C/ Pobla de Farnals, 60 baix

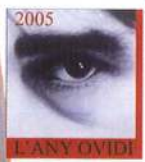
46022 VALÈNCIA

Tel. 963 30 78 57

Fax 963 30 21 38

Montllor

2005

LEANY OVIDI

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L'G O I

PSPV
PSOE

